

Miskolci Törvényszék
2.Pf.20.540/2018/4. szám

A Miskolci Törvényszék dr. Nyulászi Márk (3525 Miskolc, Jókai u. 10-16. I/129. szám alatti székhelyű) ügyvéd által képviselt [REDACTED] I. r. és [REDACTED] II. r. [REDACTED] [REDACTED] szám alatti lakos) felpereseknek a [REDACTED] Ügyvédi Iroda ([REDACTED] szám alatti székhelyű - ügyintéző: [REDACTED] ügyvéd) által képviselt **Raiffeisen Bank Zrt.** (1054 Budapest, Akadémia u. 6. szám alatti székhelyű) alperes ellen **végrehajtás megszüntetése** iránt a Miskolci Járásbíróság előtt folyamatban volt perében a járásbíróság Miskolcon, 2018. január hó 29. napján [REDACTED] 2017/24. szám alatt hozott ítélete ellen alperes által 25. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A törvényszék kötelezi alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg I. és II. r. felpereseknek – személyenként – 200.000-200.000,- (kétszázezer-kétszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság a Sztari és Társa Végrehajtói Iroda előtt [REDACTED]/2017. és a Szepesi Sándor Végrehajtói Iroda előtt [REDACTED]/2017. számon folyamatban lévő végrehajtást megszüntette. Kötelezte alperest, hogy fizessen meg felpereseknek, mint együttes jogosultaknak 200.000,- Ft perköltséget. Kötelezte az elsőfokú bíróság alperest, hogy fizessen meg a Sztari és Társa Végrehajtói Irodának 107.185,- Ft, míg a Szepesi Sándor Végrehajtói Irodának 247.968,- Ft végrehajtási költséget. Kötelezte továbbá az elsőfokú bíróság alperest, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékes adóigazgatósága felhívására, az ott közölt módon és időben fizessen meg az államnak 1.190.900,- Ft eljárási illetéket.

Az ítélet ellen alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a felperes keresetének elutasítását indítványozta.

I. és II. r. felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság határozatának helybenhagyását indítványozták.

A törvényszék rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, abból helytálló jogkövetkeztetést vont le, rendelkezését az irányadó jogszabályhelyek helyes megjelölésével, kellően megindokolta, ezért a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdésének alkalmazásával, a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint, indokai alapján hagyta helyben.

Alperes fellebbezése kapcsán a törvényszék a következőkre mutat rá:

Nem helytálló az alperes fellebbezésében tett azon hivatkozás, mely szerint a felperes keresete kizárólag a végrehajtási záradék kiállítását kifogásolta, és erre figyelemmel keresete végrehajtási záradék törlésére irányult, így a kérelem nemperes eljárás keretében lett volna elbírálható. Felperes keresetlevele, ahogy az elsőfokú bíróság is ítéletében rögzítette, azt tartalmazta, hogy felperes a végrehajtás megszüntetését indítványozza, elsődlegesen arra hivatkozással, hogy alperes 2015. november hó 2. napján magánokirati formában, azonnali hatállyal felmondta a perbeli kölcsönszerződést. Így a 2016. december 15. napján közjegyzői okiratba foglalt felmondáshoz joghatályok nem kapcsolódnak. Ezen közjegyzői okirat alapján a végrehajtási záradék kiállítására nem lett volna lehetőség.

Felperesek másodlagosan hivatkoztak arra, hogy a kölcsönszerződés érvénytelen, mert a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213. § (1) bekezdés a) és e) pontjába ütközik.

Az elsőfokú bíróság eljárása során mind az elsődleges, mind a másodlagos felperesi hivatkozást megvizsgálta, és azok vonatkozásában álláspontját határozatában részletesen rögzítette.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy figyelemmel a felek közötti jogviszony létrejöttének időpontjára, a perben a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény rendelkezéseit kellett alkalmazni.

Tényként volt rögzíthető, hogy alperes a kölcsönszerződést 2015. november 2. napján kelt nyilatkozatában azonnali hatállyal felmondta. Így a felek közötti szerződés a Ptk. 321. § (1) bekezdése alapján 2015 novemberében akkor szűnt meg, amikor a felmondást a felperesek kézhez vették. Ahogy az elsőfokú bíróság helyesen utalt rá, a felmondásokat felperesek a keresetlevelükhöz csatolták, és ebből következik az, hogy azt kézhez vették. A felmondás a szerződést megszüntette. A kölcsönszerződés 2015 novemberében történt megszüntetésének jogkövetkezménye pedig az volt – ahogy az elsőfokú bíróság erre helyesen utalt –, hogy a szerződést ismételtelen felmondani már nem lehetett. Így a 2016. december hó 15. napján közjegyzői okiratba foglalt felmondásra joghatályosan nem kerülhetett sor.

Nem helytálló az alperes azon hivatkozása, mely szerint a 2016. december hó 15. napján kiállított közjegyzői okiratban csak rögzítésre, illetőleg megerősítésre került a korábban magánokiratba foglalt felmondás ténye. Ahogy az elsőfokú bíróság is helyesen utalt rá, a közjegyzői okiratba foglalt felmondás semmilyen utalást nem tartalmazott arra vonatkozóan, hogy alperes már korábban magánokirati formában a kölcsönszerződést felmondta. A magánokirati formába foglalt, illetőleg a közjegyzői okiratban rögzített azonnali felmondás egymástól teljesen független jognyilatkozatoknak tekinthető. Nincs adat arra, hogy alperes a korábban magánokirati formában megtett, azonnali hatályú felmondás megtörténtének tényét kívánta közjegyzői okiratba foglaltatni. E tekintetben az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy az elsőfokú eljárás során az alperes által becsatolt eseti döntések nem lehetnek

irányadóak jelen peres eljárásban, hiszen a csatolt eseti döntések tényállásaiban kivétel nélkül van kapcsolat a magánokirat és a közokirati formában tett felmondás között. Miután alperes a 2015. november hó 2. napján kelt nyilatkozatával a felek közötti szerződést felmondta, így az megszűnt. A már megszűnt szerződést ismételtelen felmondani nem lehet. A törvényszék utal arra, hogy olyan jogintézményt pedig sem a régi, sem az új Ptk. nem ismer, ami a felmondás megerősítését teszi lehetővé.

A záradék kiállítása körében alperes hivatkozása annyiban alapos, hogy felmondás hiányában valóban csak a lejárt havi törlesztőrészetek erejéig lehetett volna záradékot kiállítani. Helyesen utalt alperes arra, hogy a teljes tartozással kapcsolatosan a végrehajtási záradék kiállításához az szükséges, hogy a szerződés felmondásra kerüljön. Az elsőfokú bíróság azonban nem ezen hivatkozás alapján szüntette meg a végrehajtást, hanem amiatt, mert nem tanúsítja közokirat a Vht. 23/C. § (2) bekezdése szerinti feltétel bekövetkezését.

Miután alperes 2015. november hó 2. napján magánokiratban rögzítettek szerint a szerződést felmondta, így a 2016. december hó 15. napján kelt közjegyzői okiratban a megszűnt szerződést ismételtelen felmondani nem lehetett. A Ptk. 319. § (2) bekezdésében rögzített következmény a 2015. november hó 2. napján kelt magánokiratba foglalt felmondáshoz fűződik. Így, ahogy erre az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, a Vht. 23/C. § (2) bekezdésében rögzített feltételek hiányoznak. Nem helytálló alperes fellebbezésében tett azon hivatkozás, mely szerint a fennálló tartozás lejárttá tételét a felperes sem vitatta, így indokolatlan a végrehajtási záradék érvénytelenségének megállapítása és a végrehajtás megszüntetése. A közjegyző a végrehajtási záradék kiállítására a Vht. 23/C. § (1)(2) bekezdésben foglaltak teljesülése esetén jogosult. Ezen feltételek hiányában helyesen döntött az elsőfokú bíróság akkor, amikor a felperesekkel szemben folyamatban lévő végrehajtás megszüntetéséről határozott.

Nem helytálló alperesnek a fellebbezésében tett azon hivatkozása sem, mely szerint ha az elsőfokú bíróság határozatában foglaltak megalapozottak lennének, a [REDACTED]/2008/O ügyszámú közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat alapján is kizárólag csak a végrehajtás korlátozását rendelhette volna el az elsőfokú bíróság. E tekintetben a törvényszék utal arra, hogy a 2017. március hó 17. napján kiállított végrehajtási záradékok alapján kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a végrehajtást kérő a záradék kiállítását a [REDACTED]/2016/2. sorszámú közjegyzői okiratra, illetőleg arra alapította, hogy a felperesekkel fennálló szerződését azonnali hatállyal felmondta. Alperes a fennálló teljes követelését kívánta a végrehajtási eljárás keretében felperesekkel szemben érvényesíteni. Miután a végrehajtási záradék a Vht. 23/C. § (2) bekezdésében foglaltak megsértésével került kiállításra, így erre is figyelemmel a végrehajtás korlátozásáról nem lehet szó.

Kétségtelen tény, hogy a [REDACTED]/2016/2. sorszámú közjegyzői okirat tartalmazza a zálogszerződés azonnali hatályú felmondását is. Arra vonatkozóan nem merült fel adat, hogy a zálogszerződés felmondására korábban magánokirati formában sor került volna. Ugyanakkor nem helytálló alperes fellebbezésében tett azon hivatkozása, mely szerint amennyiben a kölcsönszerződés felmondásával kapcsolatos elsőfokú bírósági álláspont elfogadásra kerül, abban az esetben is a végrehajtás csak az ingatlan végrehajtására volna korlátozható. A 2017. március 17. napján kiállított végrehajtási záradékból kétséget kizáróan megállapítható, hogy a végrehajtási eljárás nem a zálogszerződéssel érintett vagyontárgyra volt folyamatban. A végrehajtási záradék alapján ilyen következtetés nem vonható le. A

végrehajtási záradék 3. pontja ugyanakkor egyértelműen rögzíti, hogy a végrehajtás alá vonható vagyon az adós bárhol fellelhető vagyontárgya. Kétségtelen, hogy az adós vagyonába a zálogtárgy is beletartozik, azonban annak megállapításához, hogy a végrehajtási záradék a zálogtárgy vonatkozásában került kiállításra, az is szükséges, hogy a zálogtárgy a végrehajtási záradékban pontosan megjelölésre kerüljön.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a végrehajtás megszüntetése indokolt.

Alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperesek képviseletéből adódó másodfokú perköltség megfizetésére köteles, melynek mértékét a törvényszék a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése szerint állapította meg, arra is figyelemmel, hogy felperesi képviselő áfa körbe nem tartozik.

Miskolc, 2018. április 26.

dr. Török Mária sk.
a tanács elnöke

dr. Jenei Péter sk.
előadó bíró

dr. Kiss István bíró helyett is
dr. Török Mária sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelével:

Broschné Németh Zsuzsanna
törvényszéki írnok